

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **W. R.**, narozený „X“
státní příslušník Spolkové republiky Německo
bytem „X“
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Magliou
sídlem T. G. Masaryka 282, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. 3666/DS/2017,
JID: 128079/KUUK

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. 3666/DS/2017, JID: 128079/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 7. 2017, č. j. MUBI 29488/2017/Je, ev. č. MUBI 9811/2017/OD/Ne, jímž bylo žalobci podle § 94 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 odst. 1 písm. d) a § 2 písm. hh) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), odňato řidičské oprávnění pro skupinu „B“ vydané mu dne 22. 7. 2013, a to z důvodu nesplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky. Současně byla žalobci podle § 113 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o silničním provozu stanovena povinnost odevzdat do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí řidičský průkaz ev. č. „X“.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby nejprve shrnul podstatné skutečnosti vyplývající dle jeho názoru z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím pak následně namítl, že postupem správních orgánů došlo v předmětném řízení k porušení principu právní jistoty, zásady proporcionality jakož i ochrany práv nabytých v dobré víře. Dle žalobce lze do těchto práv zasahovat jen za podmínek stanovených zákonem, a to v nezbytném rozsahu, což však aplikace § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu ze strany správních orgánů obchází a narušuje tak jeho legitimní očekávání. Uvedené principy totiž souvisí zejména s principem presumpce správnosti veřejnoprávních aktů a institutem právní moci, což však konstrukce užitá správními orgány zcela popírá, o to více když použití zmíněného ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu není vázáno na žádné lhůty a umožňuje požadovat po žadateli o řidičské oprávnění prokazování obvyklého bydliště i po velmi dlouhé době.
3. V souvislosti s tím upozornil žalobce také na to, že správní orgány ve svých rozhodnutích hodnotily otázky, které však již byly řešeny v minulosti a rozhodnuty v okamžiku, kdy došlo k udělení řidičského oprávnění. Žalovaný uvedený postup hájil tím, že § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu umožňuje v případě ztráty některé z podmínek držení řidičského oprávnění či předchozího pochybení správního orgánu dodatečně napravit nezákonný stav. K tomu však žalobce poznamenal, že zatímco např. ztráta zdravotní způsobilosti je novou skutečností, která je známa až v době zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění, v případě dodatečného posuzování obvyklého bydliště žadatele v době podání žádosti se jedná o řešení již dříve přezkoumané záležitosti.
4. Podle žalobce je nutné také odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považovat za rozporné, neboť v něm žalovaný na jednu stranu konstatoval, že řízení o odnětí řidičského oprávnění je řízením o žádosti, v němž důkazní břemeno leží na straně žalobce, současně však uváděl, že k jeho zahájení došlo z moci úřední na základě § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S první uvedenou argumentací nicméně žalobce nesouhlasil a měl za to, že dané řízení je nutné vést *ex officio*. V rámci něj je pak povinností správních orgánů prokázat, že žalobce neměl v době vydání řidičského oprávnění obvyklé bydliště na území České republiky, nikoliv požadovat doložení této skutečnosti po něm. Ačkoliv tak byl žalobce toho názoru, že negativní následky nesplnění povinnosti správního orgánu ve vztahu k § 3 správního řádu nelze přenášet na účastníka, v daném případě bylo konstatováno, že své obvyklé bydliště v České republice neprokázal a správní orgán I. stupně a následně žalovaný proto rozhodli o odnětí jeho řidičského oprávnění. Tím se však dle žalobce dopustili nezákonného postupu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že dle jeho názoru žalobce v době udělení řidičského oprávnění nesplňoval Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky stanovené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a nepředložil podklady vymezené v § 92 odst. 4 písm. d) tohoto zákona. Z tohoto důvodu mu bylo následně v právě projednávaném řízení řídičské oprávnění zpětně odňato.

6. K námitce týkající se porušení principu právní jistoty, ochrany práv nabytých v dobré víře a překážky věci rozhodnuté žalovaný podotkl, že postupem podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nedochází k zásahu do pravomocně skončené věci, neboť jeho podstatou je, že se dodatečně, např. až po delší době, zjistí, že již v době udělení řídičského oprávnění účastník nesplňoval zákonem stanovené podmínky. Tato speciální úprava má dle žalovaného přednost před obecnou úpravou dozorcích či mimořádných opravných prostředků, přičemž současně platí, že dříve absentující podmínku obvyklého bydliště může žadatel v době vedení řízení o odebrání řídičského oprávnění splnit, čímž dojde k jejímu dodatečnému zhojení. Daný postup tedy nelze považovat za zásah do právní jistoty, ani dobré víry, kterými ostatně žadatel v době vydání řídičského oprávnění ani nemohl v důsledku svého nezákonného postupu disponovat.
7. Pokud žalobce dále namítal nesprávný procesní postup správních orgánů, žalovaný k tomu konstatoval, že pokud v žalobou napadeném rozhodnutí hovořil o řízení o žádosti, mínil tím prvotní řízení o udělení řídičského oprávnění. Důvody pro jeho odnětí sice vycházely z podkladů, které žalobce doložil v řízení předcházejícím, přesto mu v aktuálním řízení bylo umožněno doložit podklady nové. Žalobce nicméně zůstal ve věci zcela pasivním, čím i jeho námitka ztrácí dle žalovaného nyní na relevanci, neboť k žádnému přenesení negativního následku na něj nedošlo.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 17. 1. 2017 byl správnímu orgánu I. stupně doručen podnět Ministerstva dopravy České republiky k prověření řídičských oprávnění několika osob, mezi nimi i žalobce.
11. Dne 2. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci odnětí řídičského oprávnění žalobci a současně jej vyzval, aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto oznámení doručil mimo jiné dokumenty prokazující jeho osobní a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

profesní vazby k České republice za účelem prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště.

12. Protože na uvedenou výzvu žalobce nereagoval, informoval jej správní orgán I. stupně dne 5. 5. 2017 o právu na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, a jelikož ani tohoto oprávnění žalobce nevyužil, dne 18. 7. 2017 vydal shora vymezené prvostupňové rozhodnutí, jímž mu řidičské oprávnění odňal.
13. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, k němuž předložil čestné prohlášení paní M. N., narozené „X“, které mělo prokazovat společné soužití na adrese v České republice, a současně navrhl její výsledek. Dne 7. 8. 2017 pak o odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno.
14. Soud se úvodem svého posouzení nejprve zabýval výkladem principů, na nichž je založeno řízení o odebrání řidičského oprávnění podle zákona o silničním provozu.
15. Podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu platí, že obvyklé bydliště na území České republiky je pro účely tohoto zákona místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.
16. Podle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.
17. Podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu platí, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidičské oprávnění odejme, pokud jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82; v případě nesplnění podmínky uvedené v § 82 odst. 1 písm. d) se řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.
18. Z predestinované dikce § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá, že v něm zákonodárce upravil možnost odnětí řidičského oprávnění v situacích, kdy dodatečně vyjde najevo, že žadatel již při jeho udělení nesplňoval podmínky stanovené v § 82 zákona o silničním provozu (mezi ně mimo jiné patří i obvyklé bydliště žadatele na území České republiky). Žalobci lze dát přitom zcela za pravdu, že např. oproti obnově řízení podle správního řádu se jedná o ustanovení velmi přísné, neboť § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nestanoví pro zahájení řízení žádná omezení, např. v podobě propadných lhůt. K zahájení řízení, a následnému odnětí řidičského oprávnění tak může dojít v zásadě kdykoli bez ohledu na to, jaká doba již od udělení řidičského oprávnění uplynula. Důvodem této speciální právní úpravy je však dle soudu toliko silný veřejný zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu, jenž je podporován i na úrovni evropské legislativy např. ve směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2006/126/ES, o řidičských průkazech.
19. Výkladem § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se zabýval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39 (dostupném obdobně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jako veškerá níže citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz). Konstatoval, že „*k odnětí řidičského oprávnění dochází s účinky ex nunc, nikoliv ex tunc. Nezpůsobuje tedy retroaktivní účinky, neočekávatelných a nepředvídatelných rozměrů, jak se domnívá stěžovatel. [...] Nelze odhlédnout od skutečnosti, že ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu může dopadat na celou řadu situací, v nichž se prokáže, že držitel řidičského oprávnění nesplňoval v době jeho udělení zákonem stanovené požadavky. Řidičské oprávnění tak může být například i odebráno osobě, které byl v jiném členském státě EU udělen zákaz řízení, a to i na dlouhou dobu. Po tuto dobu by pak neměla správním orgánům bránit jakákoliv jiná lhůta v odebrání nezákonně uděleného řidičského oprávnění, pokud se o zákazu řízení (či obdobném opatření) dozví. [...] Je třeba si uvědomit, že oním výchozím a nejobecnějším účelem opatření upraveného v § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je v maximální možné míře zajistit bezpečnost silničního provozu, tj. eliminovat i takové situace, kdy by se stala účastníkem silničního provozu na základě udělení řidičského oprávnění osoba, která nesplňovala zákonné podmínky, tj. například byla v jiném členském státě dočasně (byť s ohledem na tamější vnitrostátní pravidla třeba i dlouhodobě) zbavena řidičského oprávnění (viz požadavek dle § 82 odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak v době udělení řidičského oprávnění v ČR nebyla tato skutečnost známa. Podle Nejvyššího správního soudu tedy lze identifikovat obzvláště silný veřejný zájem, který aprobuje opatření upravené v ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. aby v případě takového dodatečného zjištění existovala možnost řidičské oprávnění odejmout, a to bez konkrétního časového omezení pro tento postup.“*

20. Pokud tedy žalobce namítal porušení principu právní jistoty, zásady proporcionality jakož i ochrany práv nabytých v dobré víře, nelze s jeho argumenty souhlasit. Pojem dobrá víra vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem. Vyslovil, že „*dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014-36, přitom dále platí, že „*[p]osouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti.*“
21. Jak již soud i s odkazem na shora citovanou judikaturu uvedl, smyslem § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je možnost odejmout řidičské oprávnění osobě, která již v době jeho udělení nesplňovala zákonem stanovené podmínky a pouze se spoléhala na to, že pokud jí byl řidičský průkaz vydán, zachová si řidičské oprávnění i nadále. V takovém případě ale nelze hovořit o dobré víře žadatele, do jehož práv by mohlo řízení o odebrání řidičského oprávnění jakkoliv zasáhnout, a jemuž by svědčilo legitimní očekávání na zachování stavu, který lze však ve skutečnosti považovat za protiprávní. Přímou otázku obvyklého bydliště přitom soud zdůrazňuje, že sám § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu umožňuje žadateli dodatečně doložit, že danou podmínku již splňuje, a v důsledku toho protiprávní stav zhojit, aniž by mu bylo řidičské oprávnění odňato. Tím ze strany zákonodárce dochází i k naplnění principu proporcionality, který žalobce rozporoval.
22. Co se týče otázky namítaného porušení presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, soud podotýká, že pojem presumpce představuje pouze určitý předpoklad či domněnku, v žádném případě však neprolomitelnou fikci. Pokud totiž právní úprava řízení o odnětí řidičského oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nepřímou umožňuje, aby správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgány prověřovaly správnost předchozího rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, logicky nemohou být limitovány principem presumpce správnosti rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, neboť v takovém případě by zcela ztratila smysl. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 6 As 210/2018-39, kde deklaroval, že „[v]ýklad stěžovatele, podle kterého, pokud již jednou bylo řidičské oprávnění uděleno, má se mít za to, že podmínky byly splněny, by činil ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zcela nepoužitelným.“ S ohledem na smysl a účel § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tak nelze bránit zpětnému prověřování splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění, s nímž dotčená ústavně konformní právní úprava výslovně počítá, přičemž není možné přijmout ani argumentaci, že by cílila toliko na nové skutečnosti, jako např. dodatečnou ztrátu zdravotní způsobilosti. Předmětná námitka týkající se porušení principu právní jistoty, zásady proporcionality ochrany práv nabytých v dobré víře či presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů je tudíž nedůvodná.

23. K žalobní námitce, že správní orgány znovu hodnotily důkazy shromážděné v řízení o udělení řidičského oprávnění a toliko v důsledku změny přístupu k hodnocení otázky obvyklého bydliště dospěly k závěru, že žalobce podmínky pro udělení řidičského oprávnění nesplňoval, soud předně připomíná, že v řízení nebylo možné vycházet z jiných podkladů, neboť žalobce navzdory výzvě správního orgánu I. stupně žádné nedoložil (s výjimkou opožděného čestného prohlášení M. N. učiněného až v odvolacím řízení). Stejně tak ani (opět s výjimkou opožděného výsledku jmenované) nenavrhla žádné důkazy k prokázání svého obvyklého bydliště v České republice. Za této situace tudíž nelze správním orgánům vytýkat, že hodnotily pouze důkazy, které měly k dispozici, přičemž vycházely z ustálené judikatury soudů, podle níž je nutné, aby obvyklé bydliště bylo prokázáno nejen ve formálním, nýbrž i v materiálním slova smyslu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013-68, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014-36). Naopak oproti předchozímu stavu byly povinny opustit dosavadní ryze formální pohled na podmínku obvyklého bydliště, což také učinily. Soud proto i tuto námitku považuje za nedůvodnou.
24. Konečně žalobce rozporoval též otázku odpovědnosti za unesení důkazního břemene v řízení o odnětí řidičského oprávnění s tím, že v něm nevystupoval v pozici žadatele, neboť k jeho zahájení došlo z iniciativy správního orgánu. V takovém řízení proto dle názoru žalobce svědčila povinnost prokázat absenci obvyklého bydliště správním orgánům, jež naopak nebyly oprávněny požadovat doložení rozhodných skutečností po jeho osobě.
25. K tomu nicméně soud podotýká, že i v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění tíží břemeno tvrzení a důkazní práve účastníka řízení, tj. v daném případě žalobce. Je tomu tak proto, že žadatel o udělení řidičského oprávnění, jemuž bylo řidičské oprávnění uděleno, musí prokázat buď zpětně, že v době řízení o udělení řidičského oprávnění podmínku obvyklého bydliště splňoval, či že jí naplnil alespoň v mezidobí od udělení řidičského oprávnění. V daném případě tedy bylo na žalobci, aby prvotně již v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění, nebo alespoň v době, kdy správní orgán I. stupně pojal pochybnosti o jeho obvyklém bydlišti, náležitě uvedenou skutečnost prokázal.
26. S uvedenou argumentací přitom souhlasí i Nejvyšší správní soud, který ve zmíněném rozsudku č. j. 6 As 210/2018-39, konstatoval, že „[b]ýt lze stěžovateli přisvědčit, že obecně tíží důkazní břemeno v řízení o žádosti žadatele a v řízení zahajovaném z moci úřední naopak správní orgán, přičemž řízení podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je stricto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sensu samostatným řízením zahajovaným ex offio, nelze odhlédnout od jeho specifik, jakož i účelu, který byl přijatou úpravou sledován. Toto řízení nemůže být chápáno zcela izolovaně od původního řízení o udělení řidičského oprávnění, kde je žadatel povinen prokázat splnění podmínek pro vydání řidičského průkazu. [...] Důkazní břemeno tudíž leželo zcela na účastníkovi řízení, což odpovídá též logice věci, neboť pro osobu, která skutečně pobývá (resp. pobývala) na území České republiky a má zde též osobní vazby, není těžké doložit tyto pozitivní skutečnosti. Naopak těžko bude správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že žadatel na území České republiky obvyklé bydliště neměl a nemá (obzvlášť když žadatel může fakticky pobývat na území České republiky, ale nikoliv v místě formálně doloženého pobytu). [...] [Z těchto důvodů by bylo proti smyslu § 94 odst. 1 zákona o silničním provozu se domnívat], že jsou to naopak správní orgány, které mají prokazovat, že podmínka obvyklého bydliště splněna nebyla. Ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu musí být chápáno jako speciální důvod obnovy řízení, v němž je třeba trvat na stejných principech jako v původním řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění.

27. S ohledem na shora uvedené lze proto uzavřít, že to byl žalobce, koho tížilo důkazní břemeno ohledně prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, a to buď v době udělení řidičského oprávnění, nebo v době řízení o jeho odnětí. V kontextu výše uvedeného pak není z pohledu soudu podstatné, že správní orgány žalobce v řízení několikrát označily jako žadatele. Jednak je z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, že podle obsahu se jednalo o odkazy na předcházející řízení o udělení řidičského oprávnění, v němž žalobce skutečně jako žadatel vystupoval, především by ale ani případné chybné pojmenování nebylo schopno zasáhnout do žádného jeho účastnického práva. Jak již bylo uvedeno – řízení o odnětí řidičského oprávnění je sice řízením zahajovaným *ex offio*, s ohledem na svou specifickou a provázání s řízením předchozím je to však účastník, kdo je především zodpovědný za prokázání splnění zákonných požadavků – v daném případě podmínky obvyklého bydliště. Uvedený žalobní bod je proto nedůvodný.
28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
29. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. září 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)